

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 7.04.2016r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 sierpnia 2015r. w R. oskarżony P. J. w celu uzyskania przez K. K. kredytu gotówkowego w kwocie 30.000,00 zł w placówce E. B.w R. przy ul. (...), wystawił K. K. na jego dane nierzetelne pisemne zaświadczenie datowane na dzień 24.08.2015r. stanowiące o wysokości wynagrodzenia i zatrudnieniu w firmie (...), (...)-(...) R. ul. (...) na czas nieokreślony, na stanowisku kierowcy ze średnim miesięcznym wynagrodzeniem z ostatnich trzech miesięcy w kwocie 2.300 zł (brutto), które to zaświadczenie K. K. przedłożył w Oddziale (...) S.A. w R. w celu uzyskania kredytu. Oskarżony działając wspólnie i w porozumieniu z K. K. usiłował doprowadzić bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę przyznania przez bank kredytu .

(notatka urzędowa k. 1, zeznania świadków: G. B. k. 3 do 5, L. P. k. 25 do 27, zaświadczenie o zarobkach k. 11, zaświadczenie k. 42, pisma k. 13, 15, wyjaśnienia oskarżonego P. J. k. 55 do 57, wyjaśnienia oskarżonego K. K. k. 67 do 69).

Oskarżony P. J. przyznał się w całości do zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że na cele prowadzonej działalności gospodarczej wraz z K. K. potrzebował środków finansowych. Dlatego wystawił zaświadczenie o zatrudnieniu K. K. w jego firmie (...) z/s w R. . W rzeczywistości oskarżony nie zatrudnił K. K. , a firma nie funkcjonowała z uwagi na brak zleceń.

K. K. przedłożył to zaświadczenie w E., gdzie nie udzielono im kredytu. Oskarżony również złożył wniosek o poddanie się karze, który został w całości zaaprobowany przez Prokuratora.

Sąd dał wiarę w całości wyjaśnieniom oskarżonego uznając je za szczerze i pozostające w zgodzie z ustaleniami poczynionymi przez sąd na podstawie zebranego materiału dowodowego. W szczególności dotyczy to zeznań świadków: G. B. , L. P., wyjaśnień K. K. , którzy potwierdzili fakt popełnienia przestępstwa przez oskarżonego.

Świadek G. B. potwierdził fakt złożenia przedmiotowego wniosku o udzielenie kredytu i przedłożenia zaświadczenia o zarobkach K. K..

Świadek L. P. zeznali jedynie , że nie wiedział, iż oskarżony P. J. zarejestrował działalność gospodarczą pod jego adresem zamieszkiwania. Oskarżony nigdy u niego nie mieszkał.

Zeznanie te Sąd uznał za szczerze , wiarygodne i pozostając w zgodzie z zebrany materiał dowodowy.

K. K. również potwierdził w swoich wyjaśnieniach, że chciał w oparciu przez wystawiony przez P. J. dokument dotyczący jego zatrudnienia w firmie (...) uzyskać kredyt w wysokości 30.000 zł. W tym celu przedłożył w E. B. w R. zaświadczenie o zatrudnieniu w firmie (...). Przyznał, że był to nierzetelny dokument.

Zdaniem Sądu wyjaśnienia te były wiarygodne i pozostawały w zgodzie z zebrany materiał dowodowy.

Zdaniem Sądu zeznania świadka M. Ź. nie wniosły istotnych elementów faktycznych do sprawy.

Sąd uznał za wiarygodnie dowody z dokumentów urzędowych zalegające w aktach sprawy i powołane powyżej jako podstawa ustaleń faktycznych. Dokumenty te sporządzone zostały przez uprawnione do tego organy, w zakresie ich kompetencji i w przewidzianej przepisami prawa formie, a ich autentyczność nie budziła wątpliwości Sądu.

Oskarżonemu P. J. zarzucono popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, a więc tego, w dniu 24 sierpnia 2015r. w R., woj. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z K. K., usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 30.000,00 zł (...) S.A. za pomocą wprowadzenia w błąd pracowników w/w banku w ten sposób, że w celu uzyskania przez K. K. kredytu - na podstawie nierzetelnej umowy o pracę - wystawił na jego dane nierzetelne pisemne zaświadczenie datowane na dzień 24.08.2015r. stanowiące o wysokości wynagrodzenia i zatrudnieniu w firmie (...), (...)-(...) R. ul. (...) na czas nieokreślony, na stanowisku kierowcy ze średnim miesięcznym wynagrodzeniem z ostatnich trzech miesięcy w kwocie 2.300 zł (brutto), które to zaświadczenie mające istotne znaczenie dla uzyskania wsparcia finansowego K. K. przedłożył w Oddziale (...) S.A. w R., przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę przyznania przez bank kredytu.

Na podstawie art. 286 § 1 kk odpowiedzialności karnej podlega ten, kto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Czynność sprawcza polega zatem na doprowadzeniu innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym lub cudzym. Przez doprowadzenie należy rozumieć wywołanie niekorzystnej dla pokrzywdzonego decyzji rozporządzającej mieniem. Do oszustwa dochodzi tylko wtedy, kiedy sprawca działa w określony sposób, mianowicie wprowadzając w błąd, wyzyskując błąd lub wyzyskując niezdolność pokrzywdzonego do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Wprowadzenie w błąd polega na podjęciu przez sprawcę podstępnych zabiegów prowadzących do wywołania u pokrzywdzonego mylnego wyobrażenia o rzeczywistości.

Oszustwo określone w art. 286 § 1 kk jest przestępstwem materialnym. Skutek stanowi niekorzystne rozporządzenie mieniem. Do momentu kiedy rozporządzenie nie nastąpi, można mówić tylko o usiłowaniu oszustwa, z chwilą rozporządzenia zostaje ono dokonane.

Stronę podmiotową oszustwa stanowi zamiar bezpośredni. Jest to przestępstwo kierunkowe. Celem do którego zmierza sprawca jest osiągnięcie korzyści majątkowej.

Przestępstwa z art. 297 § 1 kk dopuszcza się ten, kto w celu uzyskania dla siebie lub kogo innego, od banku lub jednostki organizacyjnej prowadzącej podobną działalność gospodarczą kredytu, pożyczki pieniężnej, poręczenia itp. przedkłada podrobiony, przerobiony, poświadczający nieprawdę lub nierzetelny dokument albo nierzetelne, pisemne oświadczenie dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, instrumentu płatniczego lub zamówienia.

Odnosząc powyższe rozważania do realiów niniejszej sprawy Sąd uznał, iż oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona zarzuconego mu przestępstwa.

Czyn popełniony przez P. J. charakteryzował się znacznym stopniem społecznej szkodliwości. Oskarżony godził w istotne dobra prawne jakimi są prawa majątkowe. Ponadto swoim zachowaniem usiłował wyrządzić szkodę majątkową pokrzywdzonemu.

Czyn popełniony przez oskarżonego miał charakter zawiniony w stopniu znacznym. Oskarżony jest w wieku umożliwiającym ponoszenie odpowiedzialności karnej. W czasie popełniania czynu nie miał wyłączonej lub w znacznym stopniu ograniczonej z powodu choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego lub innego zakłócenia czynności psychicznych możliwości pokierowania swoim postępowaniem lub rozpoznania znaczenia swojego czynu. W czasie czynu nie znajdował się w anormalnej sytuacji motywacyjnej. Dlatego też można postawić mu zarzut, iż postąpił wbrew prawu mając możliwość jego przestrzeżenia.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, Sąd uznał oskarżonego P. J. za winnego czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i na zasadzie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności. Na zasadzie art. 69 § 1 kk, art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia

wolności warunkowo zawiesił na okres próby 2 lat. Na zasadzie art. 33 § 2 kk orzekł karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych ustalając iż jedna dzienna stawka grzywny wynosi 30 zł.

Na zasadzie art. 627 kpk zasądził od oskarżonego P. J. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 430 zł.

Przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu, cele wychowawcze i zapobiegawcze jakie kara ma osiągnąć. Uwzględnił w szczególności rodzaj i rozmiar szkody jaką oskarżony zamierzał wyrządzić przestępstwem, motywację działania oskarżonego (w celu osiągnięcia korzyści majątkowej), zachowanie po popełnieniu przestępstwa, poprzednią niekaralność (k. 77), sytuację majątkową i zarobkową.

Sąd uznał, że w stosunku do oskarżonego zachodzą przesłanki określone w art. 69 § 1 kk pozwalające na warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności i jej zawieszenie jest wystarczające dla osiągnięcia celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa.

Zdaniem Sądu wymierzona kara należycie spełni swój cel wychowawczy i zapobiegawczy, jest adekwatna do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu.

Z:

(...)

- (...)

R. dnia 22.04.2016r.